

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.633 van 17 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, op 22 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 november 2008 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HECTORS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 6 augustus 2000 België binnen en verklaart zich vluchteling op 7 augustus 2000.

Op 17 oktober 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 september 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State nr. 149.161 van 21 september 2005 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 21 december 2004 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, na een identiteitscontrole door de politie op de openbare weg.

Op 15 november 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 24 juli 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 26 juli 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 8 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 21 november 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 28 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing.

“Overwegende dat betrokkene op 07/08/2000 een eerste asielaanvraag indiende die op 23/09/2002 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd afgesloten met een beslissing 'niet ontvankelijk'. Overwegende dat betrokkene op 21/11/2008 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij van zijn tante en een dorpsgenoot vernam dat hij nog steeds gezocht wordt. Overwegende dat betrokkene geen begin van bewijs kan voorleggen om dit te staven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vreemdelingenwet"), de zorgvuldigheidsnorm en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen nieuwe feiten of situaties aanbrengt die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure, en die ernstige aanwijzingen bevatten van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Terwijl de informatie die verzoeker van R.L. verkreeg op 7 november 2008, een nieuw feit uitmaakt in de zin van artikel 51/8, dat zich heeft voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure; En terwijl de zorgvuldigheidsnorm gebiedt dat een overheid op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt;

En terwijl het vaststaat dat een overheid haar beslissingen "afdoende" moet motiveren. Dat dit enerzijds veronderstelt dat zeer grievende beslissingen omstandiger moeten worden gemotiveerd. Dat dit anderzijds ook betekent dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, moeten worden opgenomen.

Zodat de bestreden beslissing van 28 november 2008 de aangehaalde rechtsbepalingen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schenden.

Toelichting bij het eerste en enige middel

Vooreerst staat het vast dat verwerende partij er niet op wettige wijze vanuit kon gaan dat er in casu geen nieuwe gegevens in de asielaanvraag waren opgenomen. Ze heeft hierbij kennelijk haar discretionaire bevoegdheid overschreden, en artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet stelt immers:

" De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. "

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd afgesloten op 23 september 2002, toen verwerende partij besliste tot de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag.

Het staat vast dat de informatie die verzoeker verkreeg per telefoon op 7 november 2008 van zijn voormalige dorpsgenoot R.L., "nieuwe gegevens" uitmaken.

Dit blijkt uit de rechtspraak van Uw Raad, die de posterioriteit aan de eerdere asielaanvraag als enige criterium aanhoudt, ter beoordeling van het "nieuw karakter" van gegevens:

"Het "nieuw karakter" van de aangebrachte gegevens dient bijgevolg gecontroleerd te worden in functie van de datum van het beëindigen van de tweede asielaanvraag (noteer dat in casu er sprake was van een derde asielaanvraag)"

Het blijkt uit de beslissing van 23 september 2002, dat er nog geen sprake was van een verklaring van R.L., er wordt enkel gewag gemaakt van een eerdere verklaring van de tante van verzoeker:

"In 1997 zou betrokkene gearresteerd zijn omdat ze inlichtingen wilden over zijn broer. Na één dag werd hij vrijgelaten. Eind 1999 zou hij van zijn tante vernomen hebben dat hij nog altijd gezocht werd op verdenking van terrorisme. "

Er is dus geen spoor in deze beslissing, dat er een verklaring is van een dorpsgenoot, die het verhaal van zijn tante bevestigt. Dit betekent dat er thans twee gelijklopende verklaringen zijn van mensen ter plaatse en dit toont aan dat verzoeker de waarheid spreekt, als hij stelt dat hij thans vreest voor vervolging. De nieuwe informatie die verzoeker verkreeg van R.L., maakt dus een nieuw gegeven uit. Dit blijkt uitdrukkelijk uit de rechtspraak van de Raad van State, alsook uit de rechtspraak van Uw Raad.

Uw Raad beslechtte in haar rechtspraak de vraag wat precies "nieuwe gegevens" zijn:

"Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt.

Hieruit kan worden afgeleid dat nieuwe gegevens:

betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, wat wil zeggen dat ze niet reeds het voorwerp hebben kunnen uitmaken van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;

relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

In wat volgt wordt systematisch aangetoond dat aan beide voorwaarden in casu voldaan is. Een nieuwe verklaring die opduikt, wordt traditioneel beschouwd als een nieuw gegeven.

De Raad van State stelde immers in een principe-arrest dat een nieuwe getuigenverklaring een nieuw element uitmaakt, en dat de vraag naar de waarheid of relevantie ervan, behoort bij het onderzoek naar de gegrondheid:

"qu'en l'espèce, le témoignage du 5 novembre 2002 du Père G. relatif au massacre des parents de la demanderesse constitue une preuve nouvelle, car postérieure aux deux premières demandes d'asile; qu'il s'agit donc d'un élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité; Considérant que l'examen de la pertinence de l'élément nouveau relève en principe du fond, et présuppose que la nouvelle demande soit déclarée recevable ; "

Vrije vertaling : dat in beginsel, de getuigenis van 5 november 2002 van Broeder G. met betrekking tot de moord op de ouders van verzoekster een nieuw bewijs uitmaakt, want ze kwam na de eerste asielaanvragen; dat het dus gaat om een nieuw element in de zin van artikel 51/8;

Overwegende dat het onderzoek van de pertinentie van het nieuwe element in principe ten gronde moet gebeuren, in de veronderstelling dat de nieuwe aanvraag ontvankelijk wordt verklaard; "

Deze rechtspraak van de Raad van State is in casu van toepassing. Het staat immers vast dat de verklaring van R.L., een nieuw bewijs uitmaakt van het feit dat verzoeker thans nog steeds gevaar loopt bij een terugkeer naar India. Verwerende partij heeft deze verklaring afgewezen als zijnde een nieuw element, en heeft hiermee in feite reeds vooruitgelopen op de beoordeling van de pertinentie van deze verklaring. Het feit dat verwerende partij dit telefoongesprek niet als pertinent beschouwde, mag echter geen aanleiding geven tot de niet in overweging name.

Uit het voorgaande blijkt dat aan de eerste voorwaarde uit de rechtspraak van Uw Raad, namelijk de posterioriteit, voldaan is.

Bovendien moet het telefoongesprek met R.L. ook gekaderd worden in een reeks van nieuwe evoluties in Punjab sinds de weigering van de laatste asielaanvraag.

In de volgende paragrafen wordt aangetoond dat de recente verklaring van R.L. ook "relevant" is, in die zin dat ze aanleiding geeft tot ernstige aanwijzingen die een hernieuwde vrees voor vervolging en/of ernstige schade rechtvaardigen.

De vrees voor vervolging is het belangrijkste criterium om de status van vluchteling toe te kennen:

"elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil invoeren omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging"

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet regelt de subsidiaire bescherming, in geval het statuut van vluchteling niet wordt aanvaard:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. "

Het blijkt uit navolgende fragmenten dat de informatie die R.L. gaf op 7 november jongstleden, uiterst zorgwekkend zijn voor verzoeker, in die zin dat zij aanleiding geven tot een vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade.

Het blijkt immers uit recente rapporten dat de politie- en geheime diensten nog steeds zeer agressief optreden tegen alle vermeende betrokken bij de Vrijheidsbeweging voor Khalistan. Dit kan worden afgeleid uit het volgende fragment uit het landenrapport van India van 12 augustus 2008 (STUK 2) :

"The Asian Centre for Human Rights (ACHR) reported in their Indian Human Rights Report 2007, released May 2007, "that Punjab continued to be enfolded in serious human rights violations. Asian Centre for Human Rights (ACHR) documented several cases of extrajudicial and custodial killing of civilians during 2006. Police investigation was synonymous with torture. " The report also noted that law enforcement personnel were responsible for extrajudicial killings and the shooting of civilians. "

Vrije vertaling: Het Aziatisch Centrum voor de Mensenrechten (ACMR) rapporteerde in haar mensenrechtenrapport in India, uitgegeven in mei 2007, " dat Punjab nog steeds wordt ondergedompeld in serieuze schendingen van de mensenrechten. Het Aziatische Centrum voor de Mensenrechten (ACMR) stelde verscheidene gevallen van buitengerechtelijke moorden en moord van gevangenen burgers in 2006. Onderzoek van de politie stond gelijk met martelpraktijken. " Het rapport merkte ook op dat mensen van het gerechtelijk apparaat zich bezondigden aan het vermoorden en doodschieten van burgers. "

Het hardhandige optreden van de politie, tegen mensen die op de zwarte lijst van gezochten staan, gedurende de laatste jaren wordt ook samengevat door een Indiase Mensenrechtenadvocaat(uit hetzelfde rapport):

"While noting that Sikhs who are on police lists for past involvement with armed groups could be at risk even if not presently active, the Indian Human Rights Attorney said in his May 2003 e- mail to the RIC that, "the number of persons " who figure in such lists is really very small and I do not think the police and intelligence agencies have in the last years adding many names. "

Vrije vertaling: Terwijl hij opmerkte dat Sikhs die op de politielijsten staan voor betrokkenheid in het verleden met gewapende groepen nog altijd in gevaar zouden kunnen zijn, zelfs als ze nu niet actief zijn, deelde de Indiase Mensenrechtenadvocaat mee in zijn mail van mei 2003 aan het RIC, dat het aantal mensen dat voorkomt op deze lijsten heel gering is, en dat hij niet dacht dat de veiligheids- en politiediensten de laatste jaren namen hadden toegevoegd."

Verzoeker is te weten gekomen op 7 november 2008 dat hij blijkbaar nog steeds "gezocht" staat. Dit is een gegeven dat onmogelijk in aanmerking kan zijn genomen in de vorige asielprocedure. Verzoeker heeft thans alle redenen om aan te nemen dat hij op "zwarte lijst" van de politie- en veiligheidsdiensten staat.

Derhalve is zowel aan de eerste als aan de tweede voorwaarde uit de rechtspraak van Uw Raad voldaan. Het gaat wel degelijk om een nieuw gegeven.

Ook het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, is in casu geschonden.

De Raad van State vult het zorgvuldigheidsbeginsel immers als volgt in:

"Overwegende dat de materiële zorgvuldigheidsplicht die op het bestuur rust vereist dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbeslissing alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen; dat zorgvuldigheid bij de feitenvinding en de vereiste van een zorgvuldig onderzoek een essentieel onderdeel vormen van een rechtsgeldige invulling van voornoemd rechtsbeginsel;"

Ook in de rechtsleer is het onbetwist dat "een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt".

Het is duidelijk dat in dit geval werd beslist zonder dat aandacht werd besteed aan het recente telefoongesprek met R.L., terwijl verwerende partij toch zeer goed op de hoogte hoort te zijn van de schendingen van de mensenrechten door de politie in Punjab. Zij hebben immers ook toegang tot de hierboven geciteerde landenrapporten. Minstens had verwerende partij dit gegeven nader moeten onderzoeken. Het gaat niet op de verklaring van R.L. als "niet nieuw" af te wijzen, omdat de tante van verzoeker in de vorige asielaanvraag een gelijkaardige verklaring aflegde. Zeker als men weet dat de situatie van Sikhs die vermeende banden hebben met de Vrijheidsbeweging, thans zeker niet verbeterd is.

Uit dit alles blijkt dat verwerende partij een zeer snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van de asielaanvraag heeft doorgevoerd. Immers, reeds zeven dagen na de aanvraag, werd reeds besloten om de aanvraag niet eens in overweging te nemen. Dergelijke louter routinematige behandeling van dossiers is problematisch in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de rechtspraak van de Raad van State wordt bovendien bijkomend vereist dat op zijn minst aantoonbaar moet zijn op basis van de bestreden beslissing, dat er onderzoek werd gevoerd naar de concrete argumenten van verzoekers. In casu moet dus enerzijds blijken dat het uit de beslissing van verwerende partij moet blijken dat het nieuwe element effectief onderzocht is, alsook waarom het niet als "nieuw" wordt beschouwd.

De Raad van State stelde immers:

"Overwegende dat het bestreden besluit niet ingaat op de elementen die de verzoeker heeft aangevoerd in zijn beroepsschrift tegen het tweede bestreden besluit; dat niet blijkt dat enig onderzoek werd gevoerd over verzoekers concrete argumenten;

(...)

dat in het licht van deze elementen de commissie van beroep er zich niet kon mee vergenoegen enkel te stellen dat in het verzoekschrift "onvoldoende elementen" aanwezig zijn die aantonen dat de aanvraag tijdig geschiedde; dat zij minstens concreet diende te antwoorden op de concrete argumenten van de verzoeker; dat het middel kennelijk gegrond is. "

Uit het voorgaande blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Tenslotte is er een schending van de motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Artikel 2 van deze wet stelt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Artikel 3 specificeert deze verplichting als volgt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Vooreerst blijkt dat de Raad van State in het kader van de beoordeling van de motiveringsplicht een zeer gelijkaardige rechtspraak aanhoudt, zoals deze in verband met de zorgvuldigheidsplicht. Meer specifiek wordt vereist dat het minstens aantoonbaar moet zijn dat de argumenten van de verzoeker in het besluitvormingsproces zijn betrokken.

De Raad van State oordeelde in een recent arrest immers als volgt:

"Het bestuur is, in tegenstelling tot een rechtscollege, in het kader van de motiveringsplicht, niet gehouden een antwoord te geven op alle diverse feitelijke en juridische argumenten welke een belanghebbende naar voren brengt, zodat niet systematisch moet worden geantwoord op de verschillende argumenten aangevoerd in de beroepsakte. Het volstaat dat uit de motivering impliciet of expliciet blijkt dat deze argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat hieruit minstens impliciet kan worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard."

Het is enerzijds zo dat de motiveringsplicht het bestuur niet oplegt om alle argumenten en eventuele sub-argumenten systematisch te beantwoorden, maar het bestuur heeft anderzijds wel de verplichting om op de essentiële argumenten van de verzoeker te antwoorden.

In casu was een belangrijk argument van verzoeker dat er een nieuw gegeven was, namelijk een telefoongesprek met R.L., dat toeliet om opnieuw een asielaanvraag in te dienen. Het moet dus duidelijk uit de beslissing blijken waarom verwerende partij dit niet als "nieuw" aanmerkt, ook gelet op de huidige problemen in Punjab met betrekking tot folteringen en moorden door de politie en de geheime diensten van Sikhs die in het verleden op een of andere wijze steun hebben verleend aan de Strijders voor een vrij Khalistan.

De Raad van State stelde overigens ook dat een 'afdoende' motivering evenredigheid veronderstelt tussen de motieven en het gewicht van de genomen beslissing:

" Overwegende dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de administratieve overheid ertoe verplichten op een afdoende wijze in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen; dat met het begrip "afdoende motivering" onder meer bedoeld wordt dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn . "

Als de beslissing met andere woorden zeer grievend is, moet deze meer omstandig worden gemotiveerd. Dat de beslissing voor verzoeker heel grievend is, staat buiten elke discussie. Deze beslissing hoort met andere woorden omstandig gemotiveerd te worden. Dit is in casu niet gebeurd. Er is zelfs helemaal geen reden gegeven, waarom de recente info van R.L. niet als nieuw kan worden aangemerkt.

Dit terwijl de rechtspraak van Uw Raad toch vereist dat de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ertoe strekt dat de beslissing de betrokkene een zodanig inzicht geeft in de motieven van de beslissing, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Aan dit vereiste is duidelijk niet voldaan.

Uit al het voorgaande blijkt dat de motiveringsplicht, zoals opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenzeer geschonden is."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker enkel de schending van de formele motiveringsplicht op ontvankelijke wijze aanvoert. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan aan verzoeker voldoende inzicht verschaft om te oordelen of het zinvol is om tegen de beslissing op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. In de bestreden beslissing worden de juridische en de feitelijke grondslag ervan vermeld. Door verzoeker werden geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voor gebracht, in de bestreden beslissing wordt dit uitdrukkelijk verwoord. De vage en ongestaafde beweringen van verzoeker in het middel doen geen afbreuk aan de bestreden beslissing en verzoeker toont niet aan dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin met concrete gegevens aan dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. De gemachtigde van de minister nam de bestreden beslissing na grondig onderzoek en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, de zorgvuldigheidsplicht inluis.

3.3. In de repliekmemoirie volhardt verzoeker in het middel zoals aangevoerd in het verzoekschrift en voegt toe dat hij in het middel wel op ontvankelijke wijze de schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht heeft aangevoerd, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom verwerende partij meent dat de nieuw aangebrachte gegevens niet nieuw zijn, dat in de beslissing geen argumentatie wordt ontwikkeld met betrekking tot het feit of het telefoongesprek, waarin verzoeker werd gewaarschuwd dat hij nog steeds gezocht wordt, betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan sinds de laatste asielaanvraag. Het telefoongesprek had daar echter wel betrekking op, omdat er een nieuwe getuigenis was die aantoonde dat verzoeker gezocht werd door de politie. In het licht van recente mensenrechtenrapporten inzake

Punjab, die stellen dat onderzoek van de politie gelijk staat met martelpraktijken, dient deze getuigenis ernstig genomen te worden. Betreffende de subsidiaire bescherming heeft verzoeker een concreet element aangevoerd, namelijk het telefoongesprek van 7 november 2008.

3.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

" De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de

nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe stukken voorlegde maar verwees hij naar een telefoongesprek van twee jaar geleden met zijn tante waarin ze hem vertelde dat de politie van tijd tot tijd naar verzoeker kwam informeren en naar een telefoongesprek van twee weken geleden met R.L., iemand van zijn dorp die hem vertelde dat hij niet moest terugkeren omdat enerzijds de politie en anderzijds de terroristen nog regelmatig naar hem komen informeren en hem nog steeds zoeken.

In de bestreden beslissing worden deze telefoongesprekken niet aanvaard als nieuwe elementen met het motief *"Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij van zijn tante en een dorpsgenoot vernam dat hij nog steeds gezocht wordt. Overwegende dat betrokkene geen begin van bewijs kan voorleggen om dit te staven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen(...)."*

Verzoeker voert in het middel aan dat het vaststaat dat de informatie die hij per telefoon kreeg op 7 november 2008 een nieuw gegeven uitmaakt en dat in de bestreden beslissing niet wordt aangeduid waarom dit volgens hem nieuwe gegeven niet als nieuw kan worden aanvaard.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat betrokkene geen begin van bewijs kan voorleggen om zijn bewering te staven. Daarom aanvaardt de gemachtigde van de minister dit element (de telefoongesprekken waaruit zou blijken dat verzoeker nog steeds wordt gezocht) niet als nieuw gegeven. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister om te oordelen dat de loutere bewering van verzoeker dat hij in twee telefoongesprekken heeft vernomen dat hij nog steeds gezocht zou worden door de politie en door de terroristen, op zijn minst gestaafd moet worden door enig begin van bewijs, vooraleer dit in aanmerking kan komen als nieuw element dat een inhoudelijk onderzoek van de asielaanvraag door de Commissaris-generaal rechtvaardigt.

In de mate waarin verzoeker dieper ingaat op de telefoongesprekken en aanvoert dat ze voldoen aan twee vereisten, namelijk de "posterioriteit" en de relevantie als nieuw element, merkt de Raad op dat de gemachtigde van de minister hierop niet diende in te gaan, nu blijkt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voor zijn beweringen kon geven en de gemachtigde reeds daarom terecht de gegevens niet heeft aanvaard als nieuwe elementen. De verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat een getuigenis aanvaardt als nieuw element, doet hieraan geen afbreuk omdat het in die zaak een geschreven getuigenis betreft met concrete elementen.

Het komt niet aan de Raad toe om in het kader van zijn wettigheidstoetsing inhoudelijk op de door verzoeker als nieuw bestempelde elementen in te gaan.

In de mate waarin verzoeker verwijst naar de algemene toestand in Punjab zoals beschreven in bepaalde rapporten, wordt opgemerkt dat verzoeker deze algemene toestand niet heeft vermeld naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag zodat verwerende partij hier niet diende op in te gaan en dat deze algemene verwijzing geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegt voor zijn bewering dat uit telefoongesprekken blijkt hij nog steeds gezocht zou worden. Ten slotte komt het niet aan de Raad toe om in het kader van zijn annulatiebevoegdheid deze rapporten te onderzoeken.

In de mate waarin verzoeker aanvoert dat hij aanspraak maakt op het subsidiaire beschermingsstatuut, wordt erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in casu optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker heeft geen enkel begin van bewijs voorgebracht om zijn beweringen te staven. De omstandigheid dat vrij snel over zijn aanvraag werd beslist, brengt niet mee dat dit niet gebeurde met de nodige nauwkeurigheid en zorgvuldigheid. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. M. DENYS,	griffier.
----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.